

Sygn. akt II CSK 373/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa "C." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w D.

przeciwko "F." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 grudnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik pozwanej F. sp. z o.o. w D. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 września 2013 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżąca Spółka wskazała, że istotne zagadnienie prawne sprowadza się do ustalenia kryteriów, według których sąd odwoławczy ustalił kwotę odszkodowania za szkodę poniesioną przez powódkę w związku z naprawą sanek. W uzasadnieniu wniosku podkreślono, że trudności ze ścisłym wykazaniem wysokości żądania (art. 322 k.p.c.) nie były wynikiem przeszkód o charakterze obiektywnym, ale skutkiem „błędów proceduralnych” powódki.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009, nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji, a jego rozstrzygnięcie

będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga jego precyzyjnego sformułowania poprzez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek „przedsądu”, a ponadto stanowić odrębny, pogłębiony wywód prawny wskazujący na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpatrzenia (zob.: postanowienie SN z dnia 9 maja 2008 r., sygn. akt II PK 3/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt IV CSK 246/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, nie publ.). Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Trzeba przy tym uwzględnić, że skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, a ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy przy jej rozpoznaniu byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym, czy wątpliwościami prawnymi i pozwalać na ich rozstrzygnięcie.

Oceniając uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, należy stwierdzić, że skarżący nie spełnił przytoczonych wyżej wymagań i nie przytoczył argumentacji jurydycznej, która przekonywałaby o występowaniu w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący ograniczył się do zaprezentowania własnej wizji w zakresie ustaleń faktycznych sprawy oraz polemiki z oceną dowodów poczynioną przez sąd odwoławczy. Wypada stwierdzić, że tak skonstruowane uzasadnienie wniosku nie

może być uznane za skuteczne i jest wręcz niedopuszczalne w świetle wyraźnego zakazu ujętego w art. 398³ § 3 k.p.c.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd – opierając się na opinii biegłej M. H. K. – wskazał, że w sprawie wystąpiły obiektywne trudności w ścisłym wyliczeniu szkody. Trudności te dotyczyły ustalenia liczby sanek pokrytych wadliwym lakierem i jednostkowego kosztu ich naprawy, przy nieustannie trwającym procesie produkcyjnym w zakładzie powódki. Trudności te związane były z niemożnością ścisłego ustalenia, które z przelakierowanych przez powódkę sanek były wcześniej pokryte wadliwym lakierem.

W tej sytuacji, ustaliwszy w sposób niebudzący wątpliwości przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, sąd odwoławczy podjął próbę przybliżonego wskazania wysokości szkody (art. 322 k.p.c.), którą w jego opinii stanowił koszt ponownego lakierowania sanek pokrytych lakierem wadliwym, z wyłączeniem sanek pokrytych lakierem prawidłowym.

W ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęte jest, że gdy fakt poniesienia szkody jest bezsporny, a ścisłe udowodnienie wysokości szkody jest obiektywnie niemożliwie lub nadmiernie utrudnione, sąd powinien, mając do dyspozycji materiał dowodowy zgromadzony na chwilę zamknięcia rozprawy, ustalić jej ostateczną wysokość. Realizacji tego założenia służy art. 322 k.p.c., który zezwala sądowi na zasądzenie odszkodowania w wysokości ustalonej przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2008 r., V CSK 207/08, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2006 r., II CSK 108/05, OSP 2007, nr 3, poz. 29; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., II CSK 362/11, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490).